

Publicerad 2009-09-27 13:18 av Gunsan

idyllen som dog

Vi lånade den gröna båten som vi var lovade och rodde hjälpligt till andra sidan älven. Där skulle vi se fåren och de långhåriga korna. Men reta inte korna för dom är ilskna hade vi fått berättat.

Med spänning i ryggen och spänst i gummistövlarna vandrade vi upp på holmen. Rakt fram fanns en välgången stig som var lätt att följa. Att man börjat röja på ön för att hitta vägarna, som växt igen sedan senaste bidragsvågen på åttioalet, kunde vi skönja i stora rishögar här och var.

Vinden susade i örönen och förutom det hördes bara enstaka pip från en talltita eller kanske en kråka. Genom den lågbeväxta strandkanten kunde vi hela tiden skönja byn och hålla den verklighetsfrämmande känslan på avstånd.

Då stigen övergick i mer myrlikt land fann vi en avstickare som vi tog in på. Visst, nu skulle vi inte hitta våra egna ängar men där skulle inte heller fåren finnas så vi bestämde att ro dit en annan dag.

Avstickaren förde oss genom riset tills en lada dök upp. En lada och en stor tall som säkert kunde ses till byn om man bara ville se åt det hållet. Mot tallen stod en röd kälke lutat. Den röda färgen stack i ögonen som vant sig vid höstens rostbruna och kanske lite gula färger. En röd kälke av sextioalssnitt men i helt oförstört skick.

Våra blickar drogs längre in i snårskogen och kunde skönja ett hustak. Men på holmen finns inga hus, bara låga vingliga lador som härbergerat hö under väntan på vintervägar. Lador som funnits sedan krigstiden och haft sin funktion under olika glansdagar då byn hade kor i varje gård.

Men det finns inga bofasta på holmen och ska inte ha funnits heller. Det har vi fått oss berättat. Så det måste vara ett svartbygge. Någon som byggt en stuga så där lite i smyg. När vi närmade oss såg vi inte bara en stuga utan tre-fyra små hus. Uthus och bastu. Förråd och utedass. Men med tydliga signaler att här är ingen. Och har inte heller varit på många år.

En kökssoffa ligger slängd på backen. En kökssoffa där många barn troligt blivit avlade och kanske också fötts i. En kökssoffa som kärleksfullt dekorerats med ett vackert bakstycke och rejäl låda att kunna dra ut och sova i. Nu låg den, halft krossad och sönderdelad, fullständigt blottad för vind och väder.

Även en vacker köksspis var utdragen och slängd under en tall. En sandlåda och gungbräda vittnade om att barn funnits där en gång och en brevlåda var uppspikad på en tall. Kan verkligen postverket ha hittat hit ut?

Vi kikar in genom fönstret på storstugan och ser ett rum som någon måste slitit hårt för att renovera.

Stoppade soffor och kamin som såg helt ny ut.

Men bilden av en slumrande sommarstuga stördes av två saker. Ett att allt verkade vara hastigt lämnat med tanke om att komma tillbaka. Komma tillbaka för minst tjugo år sedan. Hela idyllen hade en patina som ropade övergivet!!

Det andra som stördes var telefonstolparna. Huset hade indragen telefon. Fast telefon!! Tjugo mil från närmaste stad. På en holme utan fast förbindelse. Flera kilometer in på en obebodd ö där bara kor och får brukar vistas. Förutom de döda som förvarades där under vintrarna tidigare.

Fast telefonförbindelse. Ett tydligt tecken på att välfärdssverige en gång nått ända hit. Längst ut i väglöst land.

Och sedan övergivits. Och vi frågar varför?

Författaren Gunsan med Poeter.se id #26440 innehar upphovsrätten